

तेत्विति ॥ व्यथिताअशक्यार्थनियोगतःखिन्नाः ॥ वनताननाः नम्रमुखाः ॥ अवस्यादेर्लोपः ॥ ऋषेः विभांडकात् भीताः नगच्छेमेत्युक्ताः शक्यार्थत्वादेतन्नियोगाकरणं
क्षंतव्यमित्यनुनेष्यंति ॥ १७ ॥ एवमनुनीय अथक्षमानुचितान् गणिकाप्रेषणादिरूपानुपायान्विचार्य राजानं वक्ष्यंति ॥ यद्यस्मदुक्तं श्रोष्यसि तदा तमानेष्यामः ॥ दोषो
स्माकं शापादिरूपस्तस्य तपो वै कल्पादिरूपो वा सर्वथानभविष्यति ॥ १८ ॥ एवममात्यपुरोहितवचनाद्गणिकाभिः तद्वारा ऋषिभ्यः आनीतः ॥ देवइंद्रः पर्जन्यमवर्षयत्
तद्देशे ॥ शांताचास्मै प्रदीयते प्रदत्ता ॥ वर्तमानसामीप्ये लट् ॥ यद्यपि सनत्कुमारोक्त्यनुवादेन भविष्यन्निर्देश उचिनस्तथापि राज्ञः संतोषाधिक्याय स्वप्रोच्यमानकाले वृत्त

तेतुराज्ञोवचः श्रुत्वा व्यथिता वनताननाः ॥ नगच्छेम ऋषेर्भीता अनुनेष्यंति तं नृपं ॥ १७ ॥ वक्ष्यंति चिंतयित्वा ते तस्योपायांश्च तान् क्ष
मान् ॥ आनेष्यामो वयं विप्रं न च दोषो भविष्यति ॥ १८ ॥ एवमंगाधिपे नैव गणिकाभिर्ऋषेः सुतः ॥ आनीतोऽवर्षयद्देवः शांताचास्मै प्र
दीयते ॥ १९ ॥ ऋष्यशृंगस्तु जामाता पुत्रांस्तव विधास्यति ॥ सनत्कुमारकथितमेतावद्वाहृतं मया ॥ २० ॥ अथ हृष्टो दशरथः सुमंत्रं
प्रत्यभाषत ॥ यथर्ष्यशृंगस्त्वानीतो येनोपायेन सोच्यतां ॥ २१ ॥ इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वा० वा० नवमः सर्गः ॥ ९ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥

मेव तदिति बोधयितुं भूतनिर्देशः ॥ १९ ॥ ऋष्यशृंगेति ॥ अंगराजमित्रत्वस्य राज्ञि वक्ष्यमाणत्वेन मित्रजामाता स्वस्यापि जामातैवेत्यतो जामातेत्युक्तिः ॥ बीजांतरमप्यग्रे
वक्ष्यते ॥ एतदुक्तेः ॥ एवं सनत्कुमारकथितं पुत्रोत्पत्त्युपायरूपं वस्तु मया तुभ्यं व्याहृतं अग्रे देवः प्रमाणमिति शेषः ॥ २० ॥ अथेति ॥ हृष्टः नियतपुत्रप्राप्त्युपायलाभात्तस्य
सन्निहितत्वश्रवणाच्च हृष्टः ॥ ये तु पूर्वोत्तरश्लोके आनयनादिसर्वं भविष्यत्वेनैव व्याचक्षते तेषां कथयमाना इति राजप्रश्नानुपपत्तिरित्याहुः ॥ सोच्यतां स उच्यतामित्यर्थः सं
धिरार्थः ॥ यद्वा तद्विषया कथोच्यतामित्यर्थः ॥ २१ ॥ इति रामाभिरामेश्रीरामीये रामायणतिलके बालकांडे नवमः सर्गः ॥ ९ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥